54e jaar. — Nr 149. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 30 Novembe

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnemen

Drie maal per week : 6
Twee » » 5
Een » » 4

Een blad afzonderlijk 10 ct

De abonnementen zijn voorbaar.

Aankondigingen : 15 centien drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere tikels vooraan of binnen in het 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 30 NOVEMBER 1907

Met een nietsdoener trouw ik niet!

Omnia poëtis licent, zeggen de mannen die latijn spreken ; 't geen in 't vlaamsch beteekent : Dichters mogen veel dwaasheden vertellen. Ot ze dan nooit een duchtige waarheid zeggen ? Ja wel, en zulke waarheid was het wel, toen de beroemde Weber schreef, dat hij geen edeler ordeteeken kende dan

TWEE EELTEVUISTEN VOOR 'NEN MAN.

Arbeid is geen schande, neen ; integendeel, eenen werkman, die zijn plicht beseft en nauwkeurig vervult, moet door een jongedochter verkozen worden boven een hooggeboren nietsdoener of luilap,... al droeg hij ook een half dozijn decoraties! Dwaas, dwaas lijk een kieken, is een jongedochter die haar lot verbindt met een van die jonge kerels, die denken zonder stoot of slag met vrouw en kinderen op te komen.

Vogels van dat slag ontmoet ge ongelukkig genoeg, niet slechts in gegoede familien, maar zelfs bij den burger en den minderen man. Dat zijn van die vogels die hunne eieren door anderen zouden willen uitgebroeid..... hoe heet men ze nu weeral ?... Koekoeken ; Ja, 't is djust. Studeeren zit er niet in, daarvoor hebben ze geen spiritus genoeg en de handen uit de mouw steken om te werken, daarvoor zijn ze beschaamd, ze zouden hunne handen kunnen vuil maken, moesten ze een flink ambacht aan leeren of een eerzame broodwinning op zoeken !

Z'hebben het gevonden, ze zullen trachten een vrouw te krijgen die centen heeft... en dan er goed kome het uit van leven tot het boeltje op is en als het op is, is 't koken gedaan.

En ziendeblind is het meisje dat zoo'n vent haar hand en harte schenkt.

In 1889 stierf in Kalifornië, een millionnair, zonder kinderen na te laten.

Een neef kreeg ganzen de fortuin van dien suikernonkel. Doch op eene voorwaarde : Hij moest gedurende eene maand van 's morgens 6 tot 's avonds 8 ure in een der bijzonderste straten der stad gaan werken... als schoenpoetser.

De afgestorvene oom wilde zijnen neef daarmee op het hart drukken : dat de arbeid ook den rijke tot eere strekt.

Mogen de meisjes die meening deelen als het geldt hunnen toekomende. Onveranderd klinke hun besluit :

MET EEN NIETSDOENER TROUW IK NIET !

Lees me dat nu....

.... » reeds genoegzaam en gunstig bekend door zijne mooi geciseleerde sonnetten, » — « mooi geciseleerde sonnetten », 't klinkt me niet vreemd, maar ik kan toch den naam niet vinden van den grooten critikus die ook zoo speekt ; « mooi geciseleerde sonnetten » — van..... van.....?, neen, verschooning, maar den naam van uw vriend heeft de schrijver wiens uitdrukking u in het geheugen gebleven is, er niet bijgevoegd, daar ben ik zeker van ! « Mooi geciseleerde sonnetten », misschien heeft men die opgedolven in de een of andere gezellige herberg, onder het drinken van een lekker glaasje bier, dat kan... ; dat de dichter dáár, op die plaats, toegejuicht wordt door vrienden, wien hij zijn gedichten, somber en geheimzinnig voorleest, met een glimlachje van tevredenheid op de lippen ; dat de jonge dichter dáár « genoegzaam » en ook « gunstig bekend » is, willen wij niet betwijfelen, maar of hij zooveel lof toegezwaaid krijgt door personen die langer gestudeerd hebben dan die knappe jongens of door mannen die beter weten wat kunst is dan eenige jonge heertjes die spreken durven van « hunne waardigheid », die op kantoor en bureel van kunst droomen *en toch niet eens het verschil vatten dat er* bestaat tusschen een kunstenaar en een kunstenmaker ; of heeren met verstand ook zoo hoog oploopen met onzen dichter, durven wij óók betwijfelen, ja zelfs ontkennen !

Iedereen heeft, als het moet zijn, gauw een versje aan malkaar gehangen ! Wie negen voeten schrijft, waar het vers er tien vergt, heeft licht een stopwoordje gevonden, om nummer tien uit te maken : als het rijm maar goed is en de dichter zelfs zijne gedichten kan lezen, zal de toehoorder niets merken. Schrijft men in dialekt en is men overtuigd dat men zijn teungersch goed kent, dan leeft men ook zeblen in tweedracht met de maat en kan men immer beweren, als een ander fouten vindt, dat het vers zóó en niet zóó moet gelezen worden. Als men nog op de schoolbanken zit en men een gedicht hoort of leest, let men op het rijm ; rijmen de verzen netjes, zoo zijn de leerlingen ervan doordrongen dat zij poëzie hooren !

Zeg echter niet aan onze tongersche dichters dat zij voor ongeletterden of kinderen schrijven, o neen ! in Tongeren schrijven onze dichters enkel voor « kunstliefhebbers ». Zeg maar nooit aan onzen dichter dat hij in onze deftige liberale bladen schrijft en wrijft, want dan...! dan wordt hij kwaad, houdt staande, strijdt af en houdt vol dat hij zich met zulke politiek niet bezig houdt, hij leeft voor de kunst, ja, voor de kunst ! Van een anderen kant echter hebben wij nog niet gehoord, dat de dichter in woede was ontstoken, omdat in dat door hem veracht blad, men zooveel wierook ter zijner eere brandt. Hij zal dien uitbundigen lof verdiend achten ! « mooi geciseleerde sonnetten », men leest dat zoo gaarne en 't doet anderen zooveel genoegen !!

Een belezen man houdt van vloeiende verzen maar tevens verlangt hij nog wat meer ! Zelfs als de vorm uitgesneden en afgewerkt is, voelt hij zich niet voldaan, hij moet nog wat hebben : eene gedachte ! Er moet in een vers eene gedachte zijn ! De geleerde opsteller van dat mooi geciseleerd artikel heeft wellicht nooit G. Vosmaer gelezen ? De liberale kritiek, wijl die hier het meeste waarde heeft, roemt den schrijver van « Amazone », als onzen eersten en voornaamsten kunstkenner. Vosmaer is van meening dat « de gedachte » de hoofdvereischte van een kunstwerk is. De Tongersche geleerde is er over heen gegaan, want wie uit bedoelde sonnetten eene gedachte haalt, moet ze er eerst zelfs insteken ! Voorzeker die bekende dichter zingt altijd zijn eigen lied, velen echter zullen liever eene mooie vertaling lezen van dit of dat vreemd sonnet, dan deze of geene stommiteit van een onvermoeiden rijmstaar ! Hij aapt niemand na, omdat hij geenszins met de prinsen onzer dichters bekend is. Hij schrijft in den trant van Loveling, Heine of Verlaine, doch vergist zich als hij meent dat zijne prullen die modellen van tweeden of derden rang waard zijn. Op die manier kan een dichter « zijn eigen zijn » ook zijn eigen lied zingen, doch zoo zal nooit een schrijver de grootste dichter van Limburg en in 't geheel niet de grootste van België worden !

Misschien rekent hij op zijn laatst verschenen sonnet, om zijn naam heinde en verre bekend te maken : Wij zijn ervan verzekerd dat hij ook hier buiten den waard gerekend heeft. Zeker, zoon 'n versje kan genoegen verschaffen aan verwaarloosde kinderen die hun leven op straat versliten. Spreek straatbelgels maar van « zooiets » en zij zullen schateren van het lachen, die spelen zelfs daarmee.... Een liedje over « zoo iets » zal iemand anders weinig behagen, eene juffrouw bijvoorbeeld, zal het alles behalve kiesch vinden daarover te spreken, — wij zeggen nog niet schrijven. — De dichter behoeft volstrekt niet ongerust te wezen dat het iemand « op zijne maag » zal blijven liggen. Een iets-verstandige-man zal het te flauw vinden !

En zeggen dat zoo'n jongen zich al kunstenaars wanen die leven voor de kunst en zich met « geen kleingeestige politiek » bemoeien ! Heertjes die in hunne grenzenlooze verwaandheid eene groote nulliteit uitmaken, en den eenvoudigen werkman hunne domme gedachten pogen op te dringen ! Heertjes, die deftige lieden van dweepzuchtigen hoogmoed beschuldigen en zich zelf een naam willen maken met rim-ram en platte, lage opstellen in dagbladen te schrijven ! Heertjes die hunne medeburgers tot voorbeeld willen dienen en het eerbiedwaardige hooft niet ongeschonden laten. Heertjes die dengenen durven bespotten waarop hunne evenverwoede doch verstandige vrienden nog *een woord van lof en een beleefden groet voor* over hebben. Heertjes ... leert uw examens, anders...., leert uw examen, anders loopt men vandaag of morgen óók nog een blauwtje !

Briefwisseling.

Men deelt ons den volgenden brief mede, welke ter inlassching aan een liberaal centenblaadje gestuurd werd, in antwoord op een daarin verschenen artikel :

Tongeren, den 27 November 1907.

Heer Opsteller van 't *Vrije Volk*, Tongeren.

Ik dacht in uw blad van verleden zondag een ernstig antwoord te vinden op den brief welken ik u gestuurd heb. In plaats daarvan vind ik enkel eene reeks scheldnamen en schimpwoorden ten mijnen laste.

Ik had dus ongelijk mij aan eene degelijke wederlegging te verwachten.

Gij noemt mij :

« Kittelachtig als een stekelvarken »,
« Zwanzeur »,
« Pater »,
« Minnebroeder Twann »,
« Letterkundige met de schaar »,
« Redacteur »,
« Anachronismus der werkende klas »,

Hoe flauw ! hoe onbeduidend ! Het blijft toch altijd waar dat wie geene klare en afdoende bewijzen bezit om zijne beweringen te staven, zijne toevlucht moet nemen tot belachelijke scheldnamen ladien gij nogtans meent mij hiermede tot stilzwijgen te brengen of den mond te stoppen, dan zijt gij verre mis ! Beleedigingen en scheldnamen dat is de gewone kipkap waarmede, het gansche jaar door, de kolommen van 't *Vrije Volk* gevuld worden. Dat is altijd het wapen van hen die, zooals gij, den moed niet hebben hunne flauw artikels te ondersteunen. Uwe weinig dappere handelwijze kan wel in den smaak vallen van eenige uwer lezers die door partijgeest totaal verblind zijn, maar wees zeker dat gij wordt afgekeurd door vele ernstige liberalen, die nog vrank en vrij hun gedacht durven zeggen.

Gij verwijt mij een anachronismus der werkende klas te zijn. Welnu, gij zijt een anachronismus der schrijvende klas. Mij dunkt dat gij gedwongen zijt uwe bewijzen tegen mij zeer verre te gaan zoeken als gij moet opklimmen tot de geschiedenis der kinderen van Israël ! Weldra gaat gij ze zoeken in den zondvloed — pas maar op dat gij in dezelfs wateren niet verdrinkt — of bij Adam en Eva !

Ik vraag mij af wat de Bijbel hier komt *doen ? Wat komen de Paters Minnebroeders* — wier naam gij oneerlijk en spotsgewijze verdraait — doen in een pennetwist, die tusschen u en mij bestaat ? Wat heeft de Derde Orde daarmée te stellen ? Is het omdat uw liberale haat niet kan nalaten al wat Godsdienst heet, al wat pater, begijn of priester is, alle godsdienstinstellingen, bespottelijk te maken en te belasteren ?

Gij beweert dat ik niet als werkman kan aanschouwd worden, « omdat, — zoo zegt gij — de mensch die tegen de rechten der werklieden sermoont geen oprecht werkman kan zijn. »

Waar heb ik tegen de rechten van den werkman gesermoond ? Heer opsteller, *wild gij voor toekomende week eene blad:ijde van uw gazelje ter mijner b schikking stellen ?* Ik zal u de sermonen mededeelen, welke ik tijdens den kiestrijd heb uitgesproken ; uwe lezers zullen dan kunnen oordeelen, *wie in de waarheid is, en wie in de leugen, gij of ik.*

Is dat aangenomen, Mijnheer ?

Gij noemt mij letterkundige, redacteur. Dat ben ik niet, ik ben maar een eenvoudig werkman. Was ik nochtans letterkundige of redacteur — titel waar sommige uwer opstellers aanspraak op maken — ik zou toch mijne lezers wat anders opdienen dan de leugens, den dwazen kal en de scheldnamen, die gij wekelijks naar het hoofd werpt van alle deftige personen, die uwe zienswijze niet deelen.

Wil dezen dezen brief in uw eerstkomend nummer inlasschen, Heer Opsteller, ingevolge mijn recht op antwoord.

Ontvang mijne groeten, en.... tot aanstaande week !

ANT. FRANSEN.

BUITENLAND.

Nederland. — ROOKVRIJ STOKEN. — Op verzoek van den minister van landbouw is door het hoofdbestuur der maatschappij van Nijverheid het initiatief genomen tot het oprichten van eene vereeniging, om het rookvrij stoken te bevorderen.

Naar aanleiding daarvan kwamen maandag 25 bezitters van stoomketels te Amsterdam bijeenen na eenige besprekingen werd de vereeniging gesticht.

Zij zal den naam dragen van Vereeniging tot bevordering van rookvrij stoken, Amsterdam tot zetel hebben en voorloopig haren werkkring bepalen tot de fabrieken van Amsterdam en omstreken.

Frankrijk. — TE VEEL ERFGENAMEN. — De burgerlijke rechtbank van Rouen heeft dinsdag uitspraak gedaan in het proces tusschen de stad Parijs en de erfgenamen Dutuet. Van het betreft de onroerende goederen en de 542 actien der Banque de France, zegt het vonnis dat de interesten aan de wettige erfgenamen zullen uitbetaald worden, te rekenen van den dag der dood van den heer Dutuet. Wat aangaat een millioen aan de stad Parijs bezet, voor de « Union des Arts décoratifs, » welke in het eerste testament voorkwam, maar in het laatste niet meer vermeld is, wordt de eisch der stad Parijs afgewezen. Het millioen gaat naar de erfgenamen, die, naar het schijnt, ten getalle zijn van 1300 !

— DRAMA DER ONVOORZICHTIGHEID. — In de kazerne Desruel, te Parijs, heeft een artilleur bij ongeluk eenen kamermakker gedood.

Hij legde aan met zijn geweer waarop hij eene *kardoes* had gestoken, welke hij dacht kogelloos te zijn.

Uitzinnig van wanhoop, wilde de ongelukkige zich zelfmoorden.

— HEVIGE BRAND TE LYON. — Een hevige brand heeft te Lyon eene fabriek van chocolaat in asch gelegd.

De schade bedraagt meer dan 200,000 fr.

Italië. — ONTVLUCHT. — Twee gevangenen in de gevangenis van Novilegure zijn er in gelukt hunne boeien te verbreken, daarna hebben zij hunne bewakers aangevallen en zeven andere gevangenen in vrijheid gesteld. Zij namen aanstonds de vlucht. De policie heeft ze achtervolgd, maar geen spoor van de vluchtelingen gevonden.

Duitschland. — GEZONDE WONINGEN VOOR ARBEIDERS. — In Duitschland bemoeit de Staat zich ook met 't verschaffen van gezonde woningen aan arbeiders. Op de nieuwe Rijksbegrooting is daarvoor thans een bedrag van 4 millioen mark uitgetrokken. Pruisen heeft sedert 1895 daarvoor reeds 89 millioen uitgegeven.

Engeland. — WET TEGEN JONGE ROOKERS. — Op eene schoolplichtigheid te Londen, werd door den heer Herbert Samuel, onder-secretaris in het ministerie van binnenlandsche zaken, aangekondigd, dat in den loop van den aanstaanden zittijd een wetsontwerp zou aangeboden worden, strekkend om aan knapen verbod op te leggen in de straten te rooken.

— DE VERDOVRING DER LUCHT. — Op de jaarlijksche maaltijd van de Aéro-Club, te Londen, heeft de heer Wallace aangekondigd dat de heer Deutsch de la Meurthe besloten had het Kanaal over te steken, met den bestuurbaren luchtbal *La Ville de Paris*. De heer Deutsch de la Meurthe heeft dit bevestigd. Hij zal met zijnen machinist vertrekken, zoodra de wind gunstig zal zijn ; hij denkt de reis van Parijs naar Aldershot af te leggen in zes uren. Daarna zal hij rond Londen omdraaien.

— DE WINTER IN ENGELAND. — De Winter heeft zijne verschijning gedaan in Engeland.

In verscheidene graafschappen is er ongemeen veel sneeuw gevallen.

In Lincolnshire geleek het eene ware sneeuwstorm. Het is een der hevigste welke in dezen tijd van het jaar hebben plaats gehad.

De sneeuw bereikt eene ongemeene hoogte.

Er hebben ook groote tempeesten en tairijke schipbreuken plaats gehad. Verschillige gebouwen van Kent zijn door eenen wervelwind vernield.

— ONTPLOFFING IN EENE KOOLMIJN IN ENGELAND. — Uit Whitehaven wordt gemeldt dat, ten gevolge eener ontplofling in eene koolmijn, welke Woensdag heeft plaats gehad, vijf mijnwerkers werden gedood en 7 anderen gekwetst werden.

Rusland. — EEN KLOOSTER AANGEVALLEN. — Eene bende roovers viel het klooster van Krypelsk, bij Pskow, aan ; zes personen werden gedood, een van een toren geworpen. Drie roovers werden aangehouden.

— UISELIJKE HONGERSNOOD. — De Zuid-Oostelijke provinciën worden bedreigd met eenen hongersnood, nog erger dan verleden jaar ten gevolge van het bovenmatig stygen der graanprijzen. Men denkt dat in plaats van 7 millioen, door den heer Kokovzoff voorzien, er 75 millioen zullen noodig zijn, om de hongerlijdende bevolking ter hulp te komen.

Rusland. — NIEUWE HONGERSNOOD TE VOORZIEN. — Volgens de inlichtingen komende van den algemeenen raad der Zemstvos, zijn talrijke provinciën van het Zuid-Oosten van Rusland door hongersnood bedreigd, en wel door eenen hongersnood die, uit hoofde van den duren prijs van het graan, veel erger zal zijn dan die van verleden jaar.

Rouss is de meening toegedaan dat de hongersnood een hulpgeld zal vergen van 75 millioen frank.

Turkije. — GRUWELEN DOOR DE KURDEN GEPLEEGD. — Uit Diabekir meldt men dat de Kurden aldaar, in de omstreken der stad, groote gruwelen hebben gepleegd. De overheid kan daar niets tegen doen. Angst heerscht onder de christenen.

SPANJE. — EEN EXPRESSTREIN IN EENE RIVIER. — *Nadere bijzonderheden.* — Uit Barcelona wordt gemeld dat aldaar te middernacht een trein is aangekomen waarin verscheidene gekwetsten zaten.

In eene zelfde taatlie werden de moeder en de dochter gekwetst en is een zoon bij het ongeluk gedood geworden. Een ander hunner kinderen wachtte hen af aan de statie.

Men spreekt van eenen reiziger die gedurende twee uren met vier lijken in eenen waggon is gebleven.

De bestuurder van den *Crédit Lyonnais* van Barcelona, die in den trein reisde, werd mede gedood bij de ramp.

Het schijnt dat de brug waar de instorting plaats had, in slechten toestand was en dat de kompagnie zinnens was er eene nieuwe te doen bouwen.

Het juiste getal dooden is 16 ; er zijn OOK 43 gekwetsten.

BINNENLAND.

LUIK. — AANRANDING. — Woensdag avond, wandelde de genaamde Victor Vo., met zijne verloofde op den Boulevard Frère-Orban. Twee kerels liepen, op een gegeven oogenblik, het paar bijna omver. M. Vo., die hen beleefd verzocht wat voorzichtiger te zijn, werd aanstonds door de deugnieten aangevallen. Een hunner bracht hem bij middel van een mes, bloedige wonden toe aan linkerhorst en rechterschouder. De andere sloeg hem geweldig met een kneuzend voorwerp boven het linkeroog. Het meisje riep angstig om hulp : op hare kreten, namen de twee aanranders de vlucht. Hun signalement is aan de policie overgemaakt geworden.

Wat den armen V. betreft, hij begaf zich naar eenen in de nabijheid wonende geneesheer, waar men zijne wonden heeft moeten toenaaien. Hij zal wel een tiental dagen blijven, zonder te kunnen werken.

— EEN TE VINDEN GELEGD KIND. — Donderdag morgen, rond hal. zes, heeft men op den dorpel van een huis der Chestretstaat, een kind gevonden van het mannelijk geslacht, dat een vijftigtaldagen oud schijnt. Het arme schaap was zorgvuldiglijk in doeken gewikkeld. Men heeft het naar het Kraamvrouwengasthuis overgebracht.

— ONVOORZICHTIGHEID. — De kleine Jan Guertner, oud 9 jaar, en zijn broeder Karel Stephanus, die 2 jaar jonger is, bewonen beiden met hunne ouders, in de Rozestraat, het tweede verdiep van een huis. Gisteren gingen zij naar beneden, om zich naar de school te begeven. De oudste kreeg het verkeerd gedacht, zich over de trapleuning te laten afglijden ; hij verloor het evenwicht, en viel ter hoogte van 3 meter op de vloersteenen neer.

Het kind moest door eenen geneesheer verzorgd worden, zoo erg is het gekwetst aan het gezicht.

BRUSSEL. — Twee mannen Herman Smellinckx en Louis Franssens maakten heiden het hot aan eene jonge herbergierster uit de Sint-Ghisleenstraat. Daar de twee mannen elkaar in hare woning ontmoetten, ontstond er eene woordenwisseling, die des te erger werd, omdat beiden dronken waren. Smellinckx trok een mes en stak Franssens in de borst en vervolgens in den buik. De gekwetste stortte bloedend neer en moest naar het gasthuis worden gebracht. De plichtige is een zoon van Smellinckx, die in April 1901 een rentenierenden beenhouwer en zijne meid vermoordde en zich later in de gevangenis van Leuven door verhanging zelfmoordde. De jonge Smellinckx is reeds tweemaal voor moordpoging vervolgd en had nu onlangs de gevangenis verlaten. Lieve familie !

IEPEREN. — Een jonge koeiwachter van Ploegsteert was dinsdag bezig met eenen stier te roskammen. De stier werd eenskaps woedend en gaf den armen jongen een verschrikkelijken hoornstoot, zoodat de koeiwachter deerlijk gekwetst in de kribbe viel. De stier ging voort met den jongen te steken, zoodat deze reeds vreeselijke wonden bekomen had, toen de andere knechten op zijn geschreeuw kwamen toegeloopen en hem verlosten. Twee toegesnelde geneesheeren dienden den zieltogenden koeiwachter hunne beste zorgen toe, doch de ongelukkige overleed kort daarna.

BINCHE. — Twee vrienden, beiden 23 jaar, fabriekwerkers en samen op logist in het zelfde huis, waren maandag niet gaan werken. Des avonds dronken zijnde, raakten zij aan 't vechten en met een dolk bracht een hunner, Pourbaix genaamd, zijnen vriend een zoo geweldige steek toe, dat de getroffene aan zijne wonden sterven zal.

GENT. — VERKOOPING VAN DUIVEN. — Zondag laatst zijn in het *Grand Hotel* te Gent, de duiven verkocht van bakker Revyn, van St-Amandsberg.

De verkoop bracht bij de 3000 fr. op. De liefhebbers betwistten elkander dapper, het goede ras van den heer Revyn. Er werden duiven verkocht aan 275, 250, 225, 200 en verscheidene aan 100 frank.

— BLOEMEN IN DE STATIEN. — In 1906 en 1907 zijn er aan meer dan 500 oversten van spoorwegstatien, halten *en standplaatsen*, zaden en planten uitgedeeld geworden om de hoffjes nevens den spoorweg met bloemen te versieren. Dit jaar werden er ook soortgelijke uitdeelingen gedaan aan de barreelwachters, baanwerkers, brugwachters, enz.

—o— *Het is zoo gemakkelijk* extra koffie te maken : gebruikt de Chicorei « der Trappisten » der fabriek Vincart van Silly. Weigert namaaksels.

CHIMAY. — EIGENAARDIG ONGEVAL. — M. en Mad. Delporte, renteniers te Chimay, bezitten eene schoone verzameling chrysanthemen.

De bloemen willende vrijwaren van stof, brachten zij de potten in hunne keuken.

Toen de meid in de keuken kwam, vond zij hare meesters uitgestrekt in eenen leunstoel. Zij gaven geen teeken van leven meer.

Een bijgeroepen geneesheer paste de kunstmatige ademhaling toe. M. Delporte werd gered, doch zijne vrouw was verstikt door de uitwasemingen der bloemen.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1908, zullen het blad KOSTELOOS ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

DE ERFENIS
VAN SIR GEORGE

32ste VERVOLG.

Was zij van het begin af huns gelijke geweest, en als een Soane opgevoed, waarschijnlijk zou niemand hunner zulk een brutaal plan bedacht hebben. Doch gewetensbezwaren verflauwden en eerlijkheid verdween, waar het eene vrouw gold, die een maand geleden het voorwerp was geweest van de vleierij van aankomende studenten, en die nu in 't bezit was van vijftig-duizend pond.

Uit de woorden van Pomeroy bleek, dat hij er zoo over dacht.

— Zij mag waarachtig wel blij zijn, dat zij een van ons krijgt ! zegde hij, de kaarten opnemend en ze aan de anderen gevend, opdat zij ze konden wasschen. En anders ziet het er leelijk voor haar uit. Wij zetten haar op water en brood, totdat zij verstandiger is geworden !

— Denkt gij dat Dunborough wist dat zij geld had ? vroeg lord Almeric, grimmlend bij de gedachte aan de teleurstelling van zijn vriend.

Dunborough's naam deed den rector ernstig worden. Hij schudde het hoofd.

— Hij zal razend zijn ! Razend ! zegde lord Almeric lachend. De invloed van den wijn begon zich te doen gevoelen. Hij heeft de postillons betaald, en wij rijden... Nu, zijt gij gereed ? Alles klaar ? Hallo ! Wie trekt het eerst ?

— Daar moeten wij eerst om trekken, zegde Pomeroy. Allemaal tegelijk.

Zij trokken en Pomeroy kreeg eene vrouw in handen.

— Pomeroy, dat heft gij gewonnen ! riep mylord met vaste stem. Uw vrouw is de hoogste.

— Ik ben dus 't eerst aan de beurt, niet waar, heeren ? vroeg Pomeroy plechtstatig.

— Ja, zegde lord Almeric, met benevelden blik de kaarten aanziende, die in een lange rij, met den blinden kant boven, vóór hem lagen. Trek maar !

— Daar gaat hij ! Om eene vrouw en vijfduizend pond in het jaar ! riep Pomeroy. Een twee, drie... die vervl... kaarten ! ging hij voort, met eene verwensching de getrokken kaart op tafel smijtend. Een zeven ! Ik ben niet gelukkig ! Nu gij, Thomasson ! Zie of gij het beter kunt !

Thomasson's voorhoofd was vochtig ; hij koos eene kaart, en keerde ze met bevende vingers om. Pomeroy stiet een leelijken vloek uit en lord Almeric schaterde. Het was een acht.

— Het is niet aardig, op zij geschoven te worden, maar nog erger wanneer een vent als gij het doet ! riep Pomeroy lomp. Voornit maar ! ging hij voort tot lord Almeric. Houd ons niet den geheelen nacht op.

Lord Almeric keerde een kaart. Het was een heer !

Fal-lal-la, lal-lal-la ! zong hij, opstaande en met zijn arm twee kandelaars omverwerpend.

Hij nam een glas en vulde dat uit de punchbowl.

— Nogmaals uw gezondheid, mylady ! zegde hij. En gij, jaloersche schelmen ! drinkt ook op haar ! Gij moogt bruid-jonkers zijn ! Wij zullen eene vorstelijke bruiloft vieren ! En dan ...

— Vergeet de vijf-duizend pond maar niet, zegde Pomeroy wrevelig.

Hij was blijven zitten met de handen diep in de broekzakken als een beeld van teleurstelling.

— Zeker niet, beste jongen ! Zeker niet ! Het is zoo goed, alsof uw bankier ze had. Even goed !

— Nu ! Zij heeft uw aanzoek nog niet aangenomen ! mompelde Pomeroy.

Zijne trekken ontspanden zich.

— Neen, waarachtig ! dat heeft zij nog niet ! ging hij op half verstaanbaren toon voort. En er is veel kans, dat zij het niet doen zal. Misschien zou zij u nemen als gij dronken zijt, maar nuchter zeker niet !

Die gedachte scheen hem op te vroolijken. Hij trok de bowl naar zich toe, en schonk zich een glas in.

— Op hare gezondheid, mylord, zegde hij. Maar weet wel dat gij maar twee dagen tijd hebt !

— Twee dagen, riep mylord, onvast op de beenen, want het laatste glas was hem te machtig geweest. In twee dagen zijn wij getrouwd !

— En de huwelijksreis ? zegde Pomeroy.

— O, die kan opvliegen, antwoordde mylord. Maar waar — waar is de deur ! Ik ga naar haar toe, ging hij voort, ik ga dadelijk naar haar toe, en vertel haar... vertel haar, dat ik met haar zal trouwen ! Gij... gij, akelige kerels... gij maakt, dat ik de deur niet kan vinden ! Gij zult... gij zijt allemaal jaloersch !

Pomeroy boog zich naar den rector toe.

— Willen wij hem laten gaan ? fluisterde hij. Des te beter staat de kans voor iemand anders. Wat dunkt u ? Gij zijt de tweede. Als gij zesduizend geeft in plaats van vijf, zal ik er voor zorgen !

— Laat mij naar haar toe gaan ! knikte mylord. Hij stond nu, met de hand op een stoel steunend. Ik zeg u... ik... waar is zij ? Gij zijt jaloersch ! Dat zijt gij ! Jaloersch ! Zij is verzot op mij en ik ga naar haar toe !

Doch Thomasson schudde het hoofd ; minder omdat hij terugdenkende voor zulk eene beleediging, dan omdat hij wenschte, dat lord Almeric, zoo dazen. Hij achtte het mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat het meisje, verblind door zijnen titel, den jongen adellijken spruit zou nemen.

Pomeroy troostte zich over zijne neerlaag met een paar glazen punch. Thomasson weigerde te spreken, onder voorwendsel dat hij vermoeid was, en daar mylord voortdurend bleef rondloopen, stelde de gastheer voor, naar bed te gaan. Aan de deur schreeuwde hij om Jarvey en den bediende van mylord. Zij kwamen, maar konden niet op hunne beenen staan. De rector en Pomeroy namen dus mylord onder den arm en wisten hem al schuivend en duwend in zijne kamer te krijgen.

In die kamer stond nog een bed.

— Kruip hier maar in, Tommy, zeide Pomeroy. Wat dunkt u ? Zou het gaan ?

— Prachtig, antwoordde Tommy. Ik dank u wel.

Samen maakten zij nu den halsdoek van mylord los, zetten hem zijn pruik af, en plaatsten den kroes met bier onder zijn bereik. Pomeroy wenschte den ander kortaf goeden nacht en ging heen.

Thomasson wachtte tot hij zijne voetstappen niet meer hoorde waarop hij zonder te weten waarom, zachtjes de deur opendeed en naar buiten zag. Alles was donker en stil, behalve het regelmatige tikken van de klok op den trap.

Thomasson, zich afvragend waar Julia's kamer wel zou zijn, bleef staan luisteren totdat een trede kraakte, en sloot toen haastig zijne deur.

Achter de gordijnen van groen moiré, die zijn ruim bed omgaven, was lord Almeric in slaap gevallen. De schaduw van zijne pruik, die Pomeroy op den prinkstander bij het bed gezet had, knikte tegen den muur, toen de tocht den staart er van in beweging bracht. Thomasson huiverde ; hij zette, zoonals hij voorzichtigheidshalve gewoon was, de keers op den heerd, mompelend, dat de dood over zijn graf gang, waarop hij zich haastig uitkleedde en in bed sprong.

Toen Julia zonder schrik of ontsteltenis des morgends ontwaakte, in het droevig bewustzijn van wat zij verloren had, was zij nog altijd onder den invloed van de wanhoop, die haar den vorigen avond had aangegrepen, en die haren duisteren stempel op hare verwarde droomen gedrukt had.

Lichamelijke en geestelijke afmatting, het natuurlijke gevolg van hetgeen haar was overkomen, verlamden samen hare krachten. Zij stond op met pijn in de ledematen, en kleedde zich lusteloos aan, zonder te letten op hare omgeving. De kamer, die juffrouw Olney haar in hare verbijstering had aangewezen, gaf uit op een zonnig gedeelte van 't park waar schrale heesters de plants moesten bekleeden van de eiken en kastanjes, die de speeltuinen versloden had.

Toch was het uitzicht niet leelijk en de kamer zelf was ook vroolijk genoeg. De paneelen aan de wanden, waarop gewerkte kakatoes en flamingo's, ten tijde van koningin Anna verweerdigd waren, toevertrouwd aan de zorg van gewerkte negerkes, waren verscholen ; maar de helderwitte bedgordijnen gaven alles een vroolijk aanzien.

Dit was Julia volkomen onverschillig. In bittere gedachten en herinneringen verzonken, van tijd tot tijd snikkend, lette zij eerst weer op de buitenwereld, toen juffrouw Olney haar kwam meedeelen, dat het ontbijt in een ander vertrek gereed stond.

— Kan ik *hier* niet ontbijten ? vroeg zij, beangst iemand anders te ontmoeten.

— Ontbijten ? vroeg juffrouw Olney.

De huishoudster sloot allen den mond, wanneer zij sprak, zoodat haar gelaat een trouwe spiegel was van hare geestesgaven.

— Ja, zegde Julia. Zoudt gij het mij niet hier willen brengen ? Ik veronderstel, dat wij zoo zachtjes aan zullen moeten vertrekken ? voegde zij er huiverend bij.

— Vertrekken ? antwoordde juffrouw Olney. O, ja.

— Dus ik kan mijn ontbijt hier krijgen ?

— O, ja, als gij zoo goed wilt zijn, mij te volgen, juffrouw.

En zij hield de deur open.

Julia haalde de schouders op ; zij liet het onderwerp rusten en volgde het goede mensch door eenen gang en eene deur, naar een tweeden, korteren gang. Hier waren drie deuren, die waarschijnlijk toegang gaven tot drie vertrekken.

Juffrouw Olney deed een dezer deuren open, en bracht haar in eene vrij ruime, vochtig riekende kamer, die met grijs laken behangen en tamelijk gerieflijk was. De ramen gaven uitzicht op een verwaarloosden hof, waarvan de prieeltjes bijna verdwenen onder de woest opgeschoten struiken en planten. Achter dien hof, daarvan gescheiden door eene vervallen omheining, was een vijver, omringd door riet en waterplanten, en verderop werd het uitzicht belet door een elzenbosche.

In hare blijdschap, dat de tafel slechts voor één persoon gedekt was, lette Julia niet op het uitzicht of op de tralies voor de ramen, doch het zich op een stoel nedervallen en gebruikte werktuigelijk iets. Na eene pous bemerkte zij, dat juffrouw Olney was teruggekomen en haar aanstaarde : zij vroeg haar of zij ook wist, hoe laat zij zou vertrekken.

— Vertrekken ? zegde de huishoudster, wier onveranderlijke gewoonte het was, de laatste woorden van hetgeen men tot haar sprak, te herhalen. O ja, vertrekken. Zeker.

— Maar hoe laat ? vroeg Julia, niet recht wetende, of die vrouw werkelijk zoo suf was.

— Ja, hoe laat ? Opeens sprak zij met eene krachtinspanning : Ik zal eens gaan zien... als gij het goedvindt.

Zij kwam spoedig terug.

— Er zijn geen peerden, zegde zij. De heeren zullen het u wel laten weten, als zij gereed zijn.

— Hebben zij al om peerden gestuurd ?

— Om peerden gestuurd ? herhaalde juffrouw Olney en knikte. Bij wijze van toestemming of onnoozelheid, is moeilijk te zeggen.

Julia vroeg maar niets meer. Zij stond van tafel op en ging naar het venster. Hare gedachten waren bezig met den verwaarloosden hof en den somberen vijver, dien zelfs de zonnestralen niet konden vervroolijken. Haar hart was verdeeld tusschen het besef van het door sir George gepleegde verraad en dierbare herinneringen aan woorden, blikken en gebaren, die haar van het hoofd tot de voeten deden beven.

Zij maakte geene plannen voor de toekomst ; in de dolle onverschiligheid, waarin zij verzonken was, lette zij er niet op, dat de tijd vervloog, toen juffrouw Olney haar, met mond en oogen, nog een weinig wijder open dan anders, kwam vertellen, dat die heer er aan kwam.

Julia meende dat zij Thomasson bedoelde ; zij herinnerde zich, dat zij naar Marlborough moest terugkeeren en gaf met weerzin hare toestemming.

Groot was echter hare verbazing, toen een oogenblik daarna niet de rector, maar lord Almeric met een kanten zaksdoeksken in de hand en zijnen hoed onder den arm, zich op den dorpel vertoonde, en al buigende binnenkwam.

Hij was overdreven sierlijk gekleed, in een zijden frak, roze satijnen vest, een broek van zilverlaken en witte zijden kousen, en met een groote peerlen speld door zijne pruik gestoken. Ongelukkig deed al de pracht, bestemd om der portiersdochter het hoofd op hol te brengen, slechts te meer uitkomen